

קפלן; מ"י 23-07-29210), אשר הורתה על שחרורן של המבקשות בתנאים מגבילים.

דין הבקשה - להידחות.

כלל הוא כי בקשת רשות לערור תיבחן לפי אמת מידה מצמצמת, ולפיה תינתן רשות לערור רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתקיימות נסיבות ייחודיות המעלות חשש לעיוות דין המצדיקות התערבות (ראו מיני רבים: בש"פ 2092/22 ואקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2022); בש"פ 2714/21 רצון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.4.2021); בש"פ 5678/18 מדינת ישראל נ' שבו, פסקה 11 (26.7.2018)). הבקשות שלפניי אינן מקימות עילה למתן רשות לערור לפי אמות המידה האמורות.

עניינן של המבקשות נבחן על-ידי שתי ערכאות, אשר נתנו דעתן למכלול נסיבות העניין, לרבות להיתכנותה של חלופת מעצר ולתנאיה, ולא מצאתי כי טעמי הבקשות מצדיקים בחינת עניינן בשלישית. מוקד החלטתו בית המשפט המחוזי הוא בקביעתו שאין די בתנאים המגבילים שנקבעו בהחלטת בית משפט השלום כדי ליתן מענה לעילות למעצרן של המבקשות, וכי בהיעדר חלופת מעצר הכוללת פיקוח הולם והפקדה כספית משמעותית, אין להורות על שחרורן. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי המבקשות לא הציגו, בעת הדיון שנערך לפניו, חלופת מעצר ראויה שניתן לבוחנה. בנסיבות אלה, אין מקום לשוב ולהידרש לסוגיית החלופה בערכאה זו.

ניתנה היום, כ"ה בתמוז התשפ"ג (14.7.2023).

שׁוֹפֵט